

วิเทศปรีทรรตน์

การ เขี่ยม เขื่อนย่านแปซิฟิก เพื่อการทาบทามของนายมอน เศล ✓

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

สก

-

3.5

352.1159

2521

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961187570

#64970

ลจ

3.5

352,1159

2521

การ เยี่ยม เยือนย่านแปซิฟิก เพื่อการทาบตามของนายมอน เดล

แปลและเรียบเรียงจากบทความในนิตยสาร FAR EASTERN ECONOMIC REVIEW
ฉบับที่ MAY 19, 1978 เรื่อง "MONDALE SOWS THE SEEDS"

๒๕๒

สังพิมพ์รฐบาล

สมบัติห้องสมุดรฐสภา

ลจ
01
10/37 ก

การ เยี่ยม เยือน ยาน แปะ ซิ ฟิค เพื่อ การ ทาบ ทาม ของ นาย มอน เคล

เป้าหมายการดำเนินงานของนายมอนเคลตามที่กำหนดไว้ นั้น ได้รวมไปถึง เรื่องที่มีความสลับซับซ้อนและละเอียดอ่อนมากที่สุดหลาย เรื่องด้วยกัน ซึ่งก็ได้แก่ วิธีดำเนินการ เพื่อมุ่งที่จะหาทางโน้มน้าวประเทศพันธมิตรในเอเชีย ให้หันมา มีความรู้สึกเชื่อมั่นกันว่า สหรัฐอเมริกา ยังคงมีข้อผูกพันรับผิดชอบต่อ ความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ เหล่านี้ อยู่ ทั้ง ๆ ที่ในปัจจุบันนี้ จะไม่มีกองกำลังทหาร ของสหรัฐอเมริกา ในภูมิภาคนี้ แล้วก็ตาม เรื่องต่อไปก็คือ วิธีดำเนินการที่จะแสดงให้เห็นว่า สหรัฐอเมริกา มุ่งสนับสนุนความเจริญเติบโตทางด้านการเศรษฐกิจ ในภูมิภาคแห่งนี้ ถึงแม้ว่าสหรัฐอเมริกา จะไม่สนใจแก้ไข เพื่อ เสริมค่าสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐที่ตกต่ำลงอย่างจริงจังก็ตามที และอีกเรื่องหนึ่งก็คือ วิธีดำเนินการที่จะแสดงให้เห็นประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย เห็นว่าทางทำเนียบขาวได้ดำเนินการ เกี่ยวกับ การกำหนดกลยุทธ์การดำเนินนโยบายระหว่าง การรณรงค์ เพื่อสิทธิมนุษยชน และความเกี่ยวข้องของ ตน ต่อ ปัญหาความมั่นคงปลอดภัยในท้องถิ่นนี้ ไว้แล้ว

หลังจากที่ได้แวะ เยือนสามประเทศใน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้วนั้น นายมอนเคล รองประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ก็เหมือนจะได้ฟังความหวาดวิตกไว้ให้แก่ประเทศเหล่านี้ เกี่ยวกับ เจตจำนง ของทางกรุงวอชิงตันที่จะวางมือ เลิกเกี่ยวข้อง ในฐานะที่เป็น เจ้าหน้า ที่ระดับสูงสุดที่ได้เดินทาง มา เพื่อภูมิภาคแห่งนี้

ในระหว่างช่วงการบริหารของประธานาธิบดีจิมมีคาร์เตอร์ นายมอนเคล ก็มีท่าทีที่แสดงให้เห็นถึงการมุ่งโน้มน้าวประเทศ เจ้าภาพที่ไป เยือนอยู่ด้วย เหมือนกันว่า ฝ่ายบริหารของสหรัฐอเมริกา ได้ริเริ่มดำเนินการ ในประเด็นปัญหาที่

ว่า สหรัฐอเมริกาควรที่จะกำหนดบทบาทของตน เช่นไรในภูมิภาค เอเชียแห่งนี้

ผลกระทบกระเทือนอย่างแท้จริงจากการเดินทาง รวมระยะทางถึง ๒๘,๐๐๐ ไมล์ ของนายมอนเคล คงจะไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งในระยะนี้ ดังความจริงที่ทราบได้จากคำกล่าวของนายมอนเคลที่ว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าเราได้ประสบผลสำเร็จเท่า ๆ กับการที่เราสามารถคาดหวังได้ แต่ท่านจะต้องรอไปอีก ๖ เดือน แล้วลองมองย้อนกลับมาดูซิว่าท่านได้เริ่มดำเนินการ ในแนวความคิดใหม่ ๆ บ้างหรือไม่" เรื่องที่น่าคิดประการหนึ่งก็คือ การเดินทางมาเยือนของนายมอนเคล คุณจะลดน้อยถอยความสำคัญลงไปไม่มากนักน้อย เมื่อสหรัฐอเมริกาได้ริเริ่มดำเนินนโยบายด้านต่างประเทศอยู่อีกทางหนึ่งด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเดินทางไปเยือนกรุงปักกิ่ง ของนายซบิกเนียว เบรซินสกี ที่ปรึกษาด้านความมั่นคงของประเทศในช่วงเวลาต่อจากนายมอนเคลในเดือนนี้ และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือ บรรดาผู้นำในภูมิภาคเอเชียได้เฝ้าดูอยู่ถึงการยืนยันรักษาคำพูด ของสหรัฐอเมริกาด้วยการกระทำ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านเอเชียหลายท่านก็ สงสัยอยู่เหมือนกันว่า การเดินทางมาเยือนของนายมอนเคล นั้น ได้สื่อสัญญาณแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงด้านนโยบายครั้งสำคัญของสหรัฐอเมริกา

แม้กระนั้นก็ตามนายมอนเคลก็ยังแสดงออกได้อย่าง เป็นที่น่าประทับใจ อยู่นั่นเอง ที่ฟิลิปปินส์นั้น เขาได้เลือกใช้คำพูดที่เหมาะสม และแสดงกิริยาท่าทีที่สร้างความพึงพอใจให้กับทั้งประธานาธิบดีมารกอส และบรรดานักการเมืองฝ่ายตรงข้ามที่เข้มแข็ง ส่วนที่ประเทศไทย เขาก็ได้ช่วยให้รัฐบาลไทยคลายความหวาดหวั่นเกี่ยวกับการบุกรุกจากเวียตนาม โดยให้คำมั่นสัญญาว่าสหรัฐอเมริกา จะให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ทางการทหาร นอกจากนี้นายมอนเคลยังได้ให้กำลังใจแก่บรรดาผู้นำของอินโดนีเซียอีกด้วย โดยการให้คำมั่นว่าสหรัฐจะให้ความ

ช่วยเหลือนำเงิน เพื่อค่าจุนเครษฐกิจของอินโดนีเซีย ซึ่งอยู่ในภาวะที่
คลอนแคลนอยู่นี้ ตลอดจนการเดินทางมาเยี่ยมเยือนประเทศต่าง ๆ นั้น นายมอนเคล
ได้มุ่งชี้ชัด โดยอ้างถึงพันธกรณีทางด้านความมั่นคงปลอดภัยและการเตรียมการด้าน
การทหารในภูมิภาคแห่งนี้ ซึ่งทางกรุงวอชิงตันยังมีความผูกพันอยู่ต่อไป อย่างไม่
สละละ

กำหนดการเดินทางของนายมอนเคล ที่รวมการแวะเยี่ยมเยือน ๕
ประเทศ โดยได้รับการเชิญชวนจากออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ที่จะมาถึงใน
อาทิตย์นี้ด้วยนั้น เมื่อเทียบกันแล้วแห่งแรกที่เยือนคือกรุงมนิลา ซึ่งจะประสบกับความ
ยุ่งยากลำบากใจมากที่สุด การพบปะพูดคุยกับชาวฟิลิปปินส์ ของรองประธานาธิบดี
ผู้นี้ได้ประสบผลสำเร็จทางการทูตที่สำคัญในสามประการด้วยกัน ประการแรกเขา
สามารถเจรจาจนเป็นผลสำเร็จในเรื่องการก่อตั้งกองกำลังทางการทหารสองแห่ง
ในฟิลิปปินส์ ซึ่งมีอุปสรรคขวางกั้นมานานปี ประการที่สอง เขาได้พบปะกับผู้นำ ของ
ฝ่ายต่อต้าน นายมาร์กอส และได้รับการรับรองต้อนรับการแวะเยือนของเขา เป็น
อย่างดี และประการที่สาม เขาได้ประสบผลสำเร็จ โดยได้รับคำยืนยันจาก
นายมาร์กอส ในด้านความผูกพัน ซึ่งเป็นการช่วยประสานความสัมพันธ์ระหว่างชาว
ฟิลิปปินส์กับชาวอเมริกัน นายมาร์กอสเองได้ประกาศว่า "แม้ว่าการเป็นพี่เป็น
น้องกันจะมีขึ้นด้วยสนธิสัญญาแห่งสายเลือดแต่เขาก็ยัง เป็นพี่เป็นน้องอยู่นั่นเอง การ
กระชับกันด้วยสายเลือดนี้ได้นำไปสู่ความผูกพันกันระหว่างชาวฟิลิปปินส์ กับชาว
อเมริกันแม้ความตายก็ไม่อาจทำลายความผูกพันอันกระชับแน่นนี้ได้"

การเจรจาที่ยากยิ่ง

นายมาร์กอส ได้ประสบความสำเร็จยิ่งในทุแห่งที่แขก ของเขาแวะ
เยือน หลังจากการต้อนรับขับสู้อันนาระทึบที่ท่าอากาศยานแล้วขบวนยานยนต์ของ

ท่านรองประธานาธิบดี ไคว้่งผ่านฝูงชนที่คอยเฝ้าให้ร้องต้อนรับ มีการแสดงระบำพื้นเมือง และแม่แต่ควายที่นำมาต้อนรับอยู่ข้างทางก็ประดับประดาเขาเล็ก ๆ ทั้งสองข้างควายธงชาติอเมริกัน อย่างไรก็ตามการต้อนรับด้วยบรรยากาศแห่งไมตรีจิตที่อบอุ่นเช่นนี้ ก็ไม่สามารถยับยั้งการพุดจาในเรื่องสำคัญของนายมอนเคลไปได้ เขากล่าวหานายมาร์กอส เกี่ยวกับการหน่วงเหนี่ยวกักขังนักโทษการเมือง เป็นพัน ๆ และเตือนนายมาร์กอสอย่างจริงจังถึงความเกี่ยวข้องของของคนอเมริกัน ในเรื่องสิทธิมนุษยชน นายมาร์กอสตอบโต้ โดยอ้างว่าไม่ปรากฏว่ามีนักโทษการเมือง ในเรือนจำของฟิลิปปินส์จะมีกักขังนักโทษอาชญากรรมเท่านั้น นายมอนเคลได้กล่าวในระยะต่อมาว่า "นายมาร์กอสมีความคิดความเข้าใจที่เราไม่สามารถจะยอมรับได้"

รองประธานาธิบดีมอนเคล และประธานาธิบดีมาร์กอส ยังได้ก้าวไปสู่การเจรจาเกี่ยวกับอนาคตของฐานทัพอากาศคลาด และฐานทัพเรือซูบิก เบย์ของอเมริกันด้วย ตามหลักการในแถลงการณ์นั้น สหรัฐอเมริกาได้ยินยอมเห็นพ้อง ด้วยเป็นครั้งแรกว่าฐานทัพทั้งสองจะต้องมีผู้บัญชาการ เป็นชาวฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นการเห็นพ้องยินยอมที่สำคัญในด้านการตกลงใจฟื้นฟูอธิปไตยของฟิลิปปินส์เหนือฐานทัพที่ก่อตั้งขึ้นทั้งสองแห่ง แต่ทั้งสองฝ่ายก็ยังไม่ได้มีการรับรองกันอย่างเป็นทางการ อย่างเป็นทางการ ในเรื่องระดับความเหมาะสมด้านการจ่ายค่าชดเชยให้แก่ รัฐบาลฟิลิปปินส์ด้วย แม้กระนั้นแถลงการณ์มีผลสะท้อนถึงข้อขัดแย้งบางประการที่ตัวแทน ในการเจรจาของสหรัฐหลายคนได้ เฝ้าแสวงหากันมานานในลักษณะของการประกาศี ว่าการให้สิทธิ กองทหารอเมริกันในฟิลิปปินส์ "เป็นการให้ประโยชน์ร่วมกัน แก่ทั้งสองประเทศ" ก่อนหน้านั้นบรรดาเจ้าหน้าที่ของฟิลิปปินส์ต่างก็ยืนยันว่าฐานทัพทั้งสอง ของอเมริกันในฟิลิปปินส์ได้ให้ประโยชน์แก่สหรัฐอเมริกาคือเพียงฝ่ายเดียว เท่านั้นดังนั้น สหรัฐอเมริกาควรจะจ่ายค่าชดเชยให้แก่ฟิลิปปินส์อย่างเต็มที่

ฝ่ายตรงข้าม

นายมอนเคล ได้เห็นถึงความวิตกกังวลของเขาในเรื่องการปกครองแบบใช้กฎอัยการศึกที่แข็งแกร่งในบางครั้งของนายมาร์กอส โดยได้พบปะพูดคุยกับผู้นำของฝ่ายต่อต้านรัฐบาลของนายมาร์กอส ๕ คนด้วยกัน เขาได้ประสบผลสำเร็จยิ่งในการพบปะเจรจากับท่านคาร์ดินาล ซิน ซึ่งเป็นนักบวชโรมันคาทอลิก ตำแหน่งสูงสุดของประเทศ และเป็นปรักษ้อย่างเปิดเผยต่อรัฐบาล ของนายมาร์กอส หลังจากที่ทั้งสองได้พบปะเจรจากันแล้ว นายมอนเคลได้ขอร้องคาร์ดินาล ซิน ในที่นั้นให้เขียนไปถึงทำเนียบขาวโดยตรง ในกรณีที่จะมีอะไรพื่อที่ สหรัฐอเมริกาสามารถจะช่วยให้เกี่ยวกับ เรื่องสิทธิมนุษยชนในฟิลิปปินส์

หลังจากได้เดินทางมาถึงกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นแห่งที่สองของการเดินทางมาเยือนของเขาเพียงไม่นานนัก นายมอนเคล ก็ได้ไปนั่งพบปะเจรจากับ พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ นายกรัฐมนตรีของประเทศไทย ท่านรองประธานาธิบดีได้ตอบสนองต่อข้อปรึกษาของพลเอก เกรียงศักดิ์ เกี่ยวกับความเป็นไปได้แห่งแนวคิดในการขยายการรุกรานของเวียคนามด้วยการเสนอให้ เครื่องบินขับไล่แบบเอฟ ๕ อี จำนวน ๑๘ เครื่องแก่ประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่ของการเจรจากันนั้นได้มุ่งไปสู่ปัญหาหน้กอกของไทย เกี่ยวกับผู้อพยพพลัดถิ่น ในแถลงการณ์ นายมอนเคล ได้ตักปากให้คำมั่นสัญญาว่า แผนการรับผู้อพยพพลัดถิ่น ของสหรัฐอเมริกาในปีหน้านี้ สหรัฐอเมริกาจะรับผู้อพยพพลัดถิ่น ๒๐,๐๐๐ - ๒๕,๐๐๐ คน ไปจากประเทศไทย และทางนิตยสารนิวส์วีคก็ทราบว่า สิ่งตอบแทนประการสุดท้ายที่จะให้แก่ไทยก็อาจจะ เป็นจำนวนเงินมหาศาลมากกว่าเดิม กล่าวคือ ความช่วยเหลือของนานาชาติจากสมาคมนายธนาคารแห่งประเทศไทยต่าง ๆ จะให้เงินช่วยเหลือเป็นจำนวน ๕๐ - ๖๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อช่วยในด้านการปรับปรุง

ที่อยู่อาศัยของพวกผู้อพยพลี้ภัยในประเทศไทย

การหวาน เมล็ดพืชของนายมอนเดล

รองประธานาธิบดีวอลเตอร์ มอนเดล อาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่สุดในรัฐบาลของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ ที่เดินทางมาเยือนฟิลิปปินส์ แต่แม้กระนั้นก็ตามที่เมื่อเทียบกับมาตรฐานการต้อนรับขั้นสูงของคนในท้องถิ่น ที่ให้กับเขาแล้ว ก็ดูไม่สู้่อีกทีก็กรีกโครมหนัก ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นที่เขาใจกันดีอยู่แล้ว นายมอนเดลมีความรู้สึกภูมิใจที่ได้พลิกโฉมหน้าแห่งนโยบายสิทธิมนุษยชนอันแข็งแกร่ง ของนายคาร์เตอร์ ต่อประเทศเจ้าบ้านคือฟิลิปปินส์ลงได้ อย่างกรณีที่รัฐสภาอเมริกัน เคียดแค้นใจวุ่นวายอยู่กับรายงานข่าว เกี่ยวกับการกดขี่เลือกตั้งนั้น หากจะไม่ถูกมองไปในลักษณะที่ว่า การเดินทางมาเยือนฟิลิปปินส์ของนายมอนเดล ในครั้งนี้ จะมาเพียงเพื่อปิดฝุ่นให้กับระบอบอำนาจนิยมของประธานาธิบดีมาร์กอส ซึ่งได้รับการขจัดสิ้นวิวัฒนาการเป็นอย่างดีแล้ว เขาก็ดูเหมือนจะสามารถดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้น้อยเต็มที

ในการสร้างเสริมความประทับใจใด ๆ นั้น นายมอนเดล มักจะทำอย่างเสื่อง ๆ และก็ประสบผลสำเร็จเสียด้วย แม้จะใช้เวลาเพียงชั่วครู่ชั่วยาม เขาก็ได้พบปะกับบรรดาผู้นำทางการเมืองและผู้นำทางศาสนาที่เป็นฝ่ายปรองดองกับประธานาธิบดีมาร์กอส ซึ่งรวมทั้งอดีตประธานาธิบดีคือออส ตาดา มาคาปากาล นายเจอรากโต โรซาส ประธานพรรคลิเบอรัล และนายอัลวาโดร์ โลเปซ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศด้วย

การที่นายมอนเดล ได้ใช้วิธีบีบบังคับนายมาร์กอส อย่างมากมายในเรื่องสิทธิมนุษยชนนั้น ก็สืบเนื่องด้วยระแคะระคายที่ทราบได้จากลักษณะ ของการ

ประชุมให้สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าวที่ดูจะสุภาพอ่อนโยน นายมอนเคลกล่าวว่ ได้มีการเจรจากัน "ด้วยความเข้าใจต่อกันและพวกกันอย่างละเอียดถี่ถ้วน" และนายมาร์กอสก็พูดจาแสดงออกในเรื่องดังกล่าว "อย่างจริงจัง" ลักษณะการพูดจาของนายมอนเคลที่เน้นหนักโจมตีเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนของนายมาร์กอส ก็อาจจะมีผลให้เกิดการคัดง้าง ทำให้การเจรจาในเรื่องสำคัญ ๆ อยู่ในภาวะที่ต้องเสี่ยงอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเจรจาต่อรองในเรื่องอนาคต ของฐานทัพสองแห่งของสหรัฐอเมริกาในฟิลิปปินส์

โดยลักษณะที่เห็นได้จากภายนอกเกี่ยวกับถ้อยแถลง ของนายมาร์กอสที่ว่าฐานทัพเรือบูบิกเบย์ และฐานทัพอากาศคลาด "ต่างก็อำนวยความสะดวกให้แก่ประเทศทั้งสอง" แล้ว ก็อาจจะปรากฏผลก้าวหน้าขึ้นเล็กน้อย แต่การยอมรับอย่างชัดเจนของนายมาร์กอสว่า ฟิลิปปินส์ตลอดถึงประเทศที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ **ยอมได้รับประโยชน์จากการที่มีกองกำลังของสหรัฐอเมริกาในประเทศของเขา** ย่อมถือได้ว่าเป็นชัยชนะของนายมอนเคล เมื่อเทียบกับการเจรจาที่ไม่ได้คืบหน้าขึ้นเลยในช่วงสองปีที่ผ่านมา ทั้งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ประธานาธิบดีแห่งฟิลิปปินส์ผู้นี้ก็ยังได้กล่าวด้วยว่า สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา คือ "แม่เหล็กดึงดูดการโจมตีด้วยระเบิดนิวเคลียร์" เขามาสู่ประเทศหมู่เกาะของเขา

นายมอนเคล ได้เคลื่อนไหวต่อรองเล็กน้อยสำหรับแนวนโยบาย ของนายมาร์กอส ที่เริ่มเรียกร้องเกี่ยวกับการจ่ายค่าเช่าชดเชยสำหรับ การใช้ดินแดนของฟิลิปปินส์ แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองฝ่ายก็บรรลุถึงข้อตกลง ในเนื้อหาสาระสี่ประการ อันเป็นการตอบสนองข้อเรียกร้องเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย ของฟิลิปปินส์หลายประการ ซึ่ง เป็นข้อต่อรองที่นายมาร์กอสยื่นกรานมาตลอด

ในช่วงเวลา ๒๔ ชั่วโมง ในกรุงเทพมหานครนั้น นายมอนเคล ได้พลิกโฉมหน้าการเจรจาคนสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย ยังความชื่นชมยินดีให้แก่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีพลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นที่ยิ่ง การมุ่งเข็มเจรจาไปที่ผู้อพยพลี้ภัยในราชอาณาจักรไทยของนายมอนเคล ไม่แต่จะมุ่งขจัดปัญหาสิทธิมนุษยชนไปจากกรุงเทพมหานคร และมุ่งดำเนินการเกี่ยวกับปัญหา คอมมิวนิสต์อินโดจีนอันเป็นประเทศเพื่อนบ้านเท่านั้น แต่ยังสามารถเปิดเผยให้เห็นถึง โครงการที่กว้างขวางระดับชาติ เพื่อรณรงค์แก้ไขปัญหานี้ด้วย

การมุ่งขยายความช่วยเหลือหลายประการของสหรัฐอเมริกา ตามคำมั่นของนายมอนเคล เกี่ยวกับการมุ่งขจัดปัญหาความเดือดร้อน ด้านผู้อพยพลี้ภัย ได้ยังความกระอักกระอ่วนใจให้แก่ไทยมากอยู่เหมือนกัน แต่การเสนอให้ความร่วมมือในการสร้างค่ายผู้อพยพลี้ภัย ที่มีอยู่นับหมื่นนับแสนคนในดินแดน ของประเทศไทย เป็นการชั่วคราว ก็ได้แสดงให้เห็นถึงความลำห้ำในวงการระหว่าง ประเทศของสหรัฐอเมริกาต่อความรับผิดชอบในปัญหาผู้อพยพลี้ภัยอินโดจีน

ประการแรก ท่านรองประธานาธิบดีได้กล่าวว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาของท่านมี เจตจำนงที่จะรับผู้อพยพลี้ภัยไปจากประเทศไทย เป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ คน ทุก ๆ ปีในระยะสองสามปี นี้ก็เป็นกรณี เริ่มดำเนินการที่น่าประทับใจประการหนึ่งที่มาจากรัฐบาลของนายคลิวเวิร์ด ทั้งนี้เพราะเขาพยายามวางนโยบายของสหรัฐอเมริกาที่อาจจะยืดขยายยาวนานออกไป ไม่เฉพาะแต่ในช่วงการดำรงตำแหน่งของเขาเท่านั้น

X ข้อผูกมัดของนายมอนเคลในประการที่สองก็คือ การให้เงินช่วยเหลือเป็นจำนวน ๒ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในลักษณะการช่วยเหลือ ของรองประธานาธิบดีที่เรียกกันว่า "การหวานเมล็ดเงินตรา" เพื่อมุ่ง "ดำเนินการร่วมมือกับรัฐบาล

ไทยในระยะยาว" ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นโครงการเพื่อปรับปรุงการตั้งถิ่นฐานของผู้พลัดถิ่นในประเทศไทย

นอกเหนือไปจากการริเริ่มให้เงินช่วยเหลือ ๒ ล้านดอลลาร์สหรัฐนี้แล้ว นายมอนเตลยังได้ให้ความมั่นใจแก่พลเอก เกรียงศักดิ์ ด้วยว่า "ความพยายามเพื่อให้ความช่วยเหลือที่สำคัญ" อีกมากมายจะตามมาอย่างแน่นอน โดยมาจากสภามานายธนาคารแห่งประเทศไทยที่พัฒนาแล้ว ตามโครงการปรับปรุงกำหนดตั้งถิ่นฐานผู้อพยพลัดถิ่นอินโดจีน

เจ้าหน้าที่อาวุโสของสหรัฐอเมริกาคนหนึ่ง ได้บอกผู้สื่อข่าวของนิตยสารฉบับนี้ ก่อนที่นายมอนเตลจะไปนั่งเจรจากับพลเอก เกรียงศักดิ์ว่า งบประมาณของสหรัฐอเมริกาเพื่อการช่วยเหลือประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ รวมถึงเงินช่วยเหลือ ๒ - ๓ ล้านดอลลาร์สหรัฐสำหรับการปรับปรุงตั้งถิ่นฐานของผู้ไม่มีที่อยู่อาศัยในประเทศไทยได้กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว โดยไม่เฉพาะเจาะจงว่า จะต้องเป็นผู้พลัดถิ่นหรือคนไทยเอง นิตยสารฉบับนี้ได้ทราบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการเกี่ยวกับการช่วยเหลือประมาณว่า เงินช่วยเหลืออาจมียอดสูงถึง ๒๑๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อช่วยในการตั้งถิ่นฐานของผู้คน ๕ - ๕ หมื่นคนในช่วงเวลา ๕ ปี

หากว่ารัฐบาลไทยจะยินยอมให้ผู้พลัดถิ่นจำนวนมากมาอยู่เหล่านี้นั้นคงรกรากในพื้นที่เพื่อการเกษตรของประเทศไทยแล้ว การหลั่งไหลของการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจมายังประเทศไทย ดังคำมั่นสัญญาของนายมอนเตล จะสูงกวาระดับการช่วยเหลือในปีใดๆ ทั้งสิ้นหลังจากที่เคยช่วยเหลืออย่างมากมายมาแล้ว ในสมัยสงครามอินโดจีนเมื่อ ๑๐ ปี ล่วงมาแล้ว

แม้ว่านายมอนเคลอาจจะไม่ยื่นข้อเสนอให้ความช่วยเหลือแก่
ประธานาธิบดีชูซาร์โตแห่งอินโดนีเซียอย่างกว้างขวางทัดเทียมกับที่ให้แก่ประเทศไทยก็ตามที่ แต่กระนั้นการไปเยือนกรุงจาการ์ตาของเขา ก็ได้ทิ้งไว้เบื้องความปิติ
ยินดีให้แก่ชาวอินโดนีเซียเป็นอย่างมาก

แทนที่จะโจมตีรัฐบาลเกี่ยวกับนโยบายที่ปิดกั้นอิสระเสรีภาพ ดังที่ชาว
อินโดนีเซียหลายคนคาดการณ์ไว้ด้วยใจจดใจจ่อ นายมอนเคลกลับให้ทั้งการรับรอง
ในเรื่องสิทธิมนุษยชน พร้อมทั้งเสนอให้ความช่วยเหลือทั้งทางด้านการทหาร และการ
การเศรษฐกิจที่จำเป็นยิ่งแก่นายชูซาร์โต

นายมอนเคลแถลงต่อที่ประชุมให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ในระหว่างการพบ
เจรจากับนายชูซาร์โตว่า "ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงปฏิบัติการที่ชื่นชมยินดี ใน
สหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับการปลดปล่อยนักโทษการเมืองจำนวน ๑ หมื่นคน และ
นโยบายของรัฐบาลอินโดนีเซียที่จะปลดปล่อยส่วนที่เหลือเหล่านั้น "

ผู้เชี่ยวชาญทางการทูตหลายท่านต่างก็อ่านการดำเนินนโยบาย ของ
นายมอนเคล เกี่ยวกับการยับยั้งในเรื่องสิทธิมนุษยชน ในลักษณะของการให้สัญญา
อย่างแจ่มชัดว่า ทางกรุงวอชิงตันไม่ปรารถนาที่จะเตรียมดำเนินการใด ๆ ในอันที่
จะเสี่ยงต่อความสัมพันธ์อันใกล้ชิดในทางเศรษฐกิจและความมั่นคงปลอดภัย กับทาง
กรุงจาการ์ตา

รายงานข่าวที่ตามมาในลักษณะเดียวกันในด้านความช่วยเหลืออื่น ๆ
ของนายมอนเคลก็คือ อันดับแรกในรายการช่วยเหลือก็ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือ
เป็นจำนวนเงิน ๓๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อดำเนินการตามโครงการติดตั้ง
ไฟฟ้าในเขตชนบทของอินโดนีเซีย ซึ่ง เป็นโครงการตามเป้าหมายที่สำคัญเป็นอันดับ

แรกของคณะบริหารชุดใหม่ของนายชูฮาร์โตอยู่แล้ว นอกจากนี้นายมอนเคลยังสร้าง
ความขึ้นชอบให้กับรัฐบาลทหารซึ่งมีอำนาจสูงสุด ด้วยการให้คำมั่นสัญญาที่จะขาย
เครื่องบินขับไล่แบบ เอ - ๕ ที่ปรับปรุงใหม่จำนวน ๑๖ เครื่อง เป็น
การเพิ่มเติมให้นอกเหนือไปจากเครื่องบินขับไล่แบบ เอฟ-๕ อี จำนวน ๑๖
เครื่อง ซึ่งได้ทำความตกลงกับทางกรุงวอชิงตันไว้แล้วด้วย

และที่ควบคู่ไปกับเรื่องการลำเลียงน้ำมันก็เช่นกัน สหรัฐอเมริกา
จะให้ข้าวเป็นจำนวน ๕ หมื่นตันเป็นพิเศษแก่อินโดนีเซีย ตามโครงการอาหารเพื่อ
สันติสุข เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการส่งข้าวเข้าประเทศให้ถึง ๓ ล้านตัน ตามที่
กำหนดไว้ในปีนี้ รัฐบาลของนายคาร์เตอร์ยังได้ตัดสินใจยกเลิกภาษีที่เก็บจากบริษัท
น้ำมันของคโนอเมริกัน ที่ดำเนินกิจการในอินโดนีเซีย อันเป็นมาตรการที่กำหนด
ขึ้นเพื่อช่วยให้อินโดนีเซียส่งเสริมการค้าและผลิตน้ำมันด้วย ในประการสุดท้าย
นั้น นายมอนเคลได้กล่าวว่า กระทรวงพลังงานของสหรัฐอเมริกา ได้ดำเนินการ
ไว้ล่วงหน้าแล้ว เกี่ยวกับแผนการได้ถอนกิจการแก๊สธรรมชาติที่สะดวกง่ายดาย ใน
อาณาบริเวณสุมาตราเหนือ

Pacific Overtures

His agenda included some of the most subtle and delicate issues faced by American diplomacy: how to convince its Asian allies that the U.S. remains committed to their security despite a diminished military presence in the region; how to demonstrate that the U.S. supports economic growth in the area despite its unwillingness to prop up the sagging dollar and how to show Asians that the White House has struck a balance between its campaign for human rights and its concern for local security problems. After three stops in Southeast Asia last week, U.S. Vice President Walter Mondale seemed to have put some fears about Washington's intentions to rest. As the highest official to visit the region during Jimmy Carter's Presidency, he also appeared to have convinced his hosts that the Administration has begun to focus on the question of what the U.S. role in Asia should be.

The real impact of Mondale's 28,000-mile journey will not be felt for some time—a fact that he himself acknowledged. "I think that we have succeeded about as well as we could have expected," he said. "But you have to wait six months and then look back to see whether you have started any new trains of thought." For one thing, the Vice President's trip was somewhat overshadowed by other U.S. foreign-policy initiatives in Asia—especially national-security adviser Zbigniew Brzezinski's visit to Peking later this month. Even more important, the region's leaders have long been waiting for the U.S. to back its words with deeds, and many Asian specialists were skeptical that Mondale's tour signaled a major policy shift (page 10).

Still, Mondale put on an impressive show. In the Philippines, he found the

proper words and gestures to please both President Ferdinand Marcos and the country's embittered political opposition. In Thailand, he calmed government fears of a Vietnamese invasion with a promise of American military hardware. He also encouraged Indonesian leaders by pledging U.S. financial assistance to prop up that nation's wobbly economy. And throughout his tour, Mondale made pointed references to Washington's continuing security commitments and military preparedness in the region.

His itinerary included five stops—courtesy calls in Australia and New Zealand were still to come this week—but the Manila opener was by far the toughest. In his meetings with the Filipinos, the Vice President achieved three solid diplomatic victories. He broke a long deadlock in the negotiations over the two major U.S. military installations in the country. He met leading Filipino dissidents—and got their stamp of approval for his visit. And he won a moving reaffirmation from Marcos himself of the ties that unite Filipinos and Americans. "Even if a brother in a blood pact draws blood, he remains a brother," Marcos declared. "A blood compact has been drawn between Filipino and American. Not even death can dissolve such a compact."

TOUGH TALK

Marcos pulled out all the stops for his guest. After a rousing airport welcome, the Vice President's motorcade passed cheering crowds, tribal folk-dancers and even waterbuffalo with miniature American flags tied to their horns. All the hospitality did not, however, prevent Mondale from talking tough in his sessions with the President. He accused Marcos of detaining thousands of political prisoners

and sharply reminded him of American concern over human rights. Marcos responded by claiming that there were no political prisoners in his jails, only criminals. Said Mondale later: "He had some perceptions we could not accept."

The two men also pushed forward negotiations on the future of American Clark Airfield and Subic Bay Naval Base. In a statement of principles, the U.S. affirmed for the first time that the base would have Philippine commanders—a significant concession to Manila's determination to regain sovereignty over the installations. Both sides still had to approve fine print, including the precise level of compensation to be paid to the Philippine Government. But the statement did reflect a nuance that U.S. negotiators have long been seeking: it declared that continued American presence "contributes to the mutual benefit of both countries." Previously, Filipino officials had maintained that only the U.S. profited from the bases—and should therefore pay for their total cost.

DISSIDENTS

Mondale underscored his distress over Marcos's sometimes heavy-handed martial-law regime by meeting with five leading anti-government dissidents. He was clearly moved by his session with Cardinal Jaime Sin, the country's top Roman Catholic cleric and an outspoken opponent of the Marcos regime. After their discussions, Mondale spontaneously invited Sin to write the White House directly if there was anything the U.S. could do to advance human rights in the Philippines.

Mondale toasts the Marcoses and Kriangsak, admires a gift from Suharto; modest assurances and an impressive show

Pacific Overtures

His agenda included some of the most subtle and delicate issues faced by American diplomacy: how to convince its Asian allies that the U.S. remains committed to their security despite a diminished military presence in the region; how to demonstrate that the U.S. supports economic growth in the area despite its unwillingness to prop up the sagging dollar and how to show Asians that the White House has struck a balance between its campaign for human rights and its concern for local security problems. After three stops in Southeast Asia last week, U.S. Vice President Walter Mondale seemed to have put some fears about Washington's intentions to

proper words and gestures to please both President Ferdinand Marcos and the country's embittered political opposition. In Thailand, he calmed government fears of a Vietnamese invasion with a promise of American military hardware. He also encouraged Indonesian leaders by pledging U.S. financial assistance to prop up that nation's wobbly economy. And throughout his tour, Mondale made pointed references to Washington's continuing security commitments and military preparedness in the region.

His itinerary included five stops—courtesy calls in Australia and New Zealand were still to come this week—but the Manila opener was by far the toughest. In his meetings with the Filipinos, the Vice

and sharply reminded him of American concern over human rights. Marcos responded by claiming that there were no political prisoners in his jails, only criminals. Said Mondale later: "He had some perceptions we could not accept."

The two men also pushed forward negotiations on the future of America's Clark Airfield and Subic Bay Naval Base. In a statement of principles, the U.S. affirmed for the first time that the base would have Philippine commanders—significant concession to Manila's determination to regain sovereignty over the installations. Both sides still had to approve fine print, including the precise level of compensation to be paid to the Philippine Government. But the state-

Soon after arriving in Bangkok on the second leg of his tour, Mondale sat down with Thailand's Prime Minister Kriangsak Chamanand. The Vice President responded to Kriangsak's concern about possible Vietnamese expansionism with an offer of eighteen F-5E fighter planes. But much of the talk centered on the country's severe refugee problem. In a state-

ment, Mondale promised that 20,000 of the 25,000 Indochinese the U.S. plans to admit over the next year will come from Thailand. And NEWSWEEK learned that the eventual payoff to the Thais could be much bigger—\$50 million to \$60 million in international aid from a consortium of developed nations to help resettle refugees in Thailand.

party on his Filipino hosts: given a testy Congress back home agitated over reports of fraud in the Philippine election (REVIEW, Apr. 21), there was little else Mondale could do if his visit was not to be viewed as a light brush up for President Ferdinand Marcos' already well-polished authoritarianism.

To offset any such impression, Mondale took a small gamble — and won. He met, albeit briefly, leading political and religious opponents of the Marcos regime, including former president Diosdado Macapagal, the Liberal Party president Gerardo Roxas and the former foreign secretary Salvador Lopez.

That Mondale had pressed Marcos fairly hard on the human rights issue was apparent through the cracks in an otherwise bland news conference formula. Mondale said the subject had been discussed "comprehensively and in detail," and Marcos admitted talks on the topic were "lively." Mondale's hard line on human rights violations under Marcos also lent him leverage on the other vital issue at stake — the future of US military bases in the Philippines.

On the surface Marcos' statement that the Subic Bay naval base and Clark air force base "contribute to the mutual benefit of both countries," may appear to convey little. But Marcos' clear admission that the Philippines, along with other non-communist Southeast Asian nations benefited from the continued presence of US forces in his country was a victory for Mondale when set against the grey backdrop of two years of near-stagnant negotiations and a recent statement by the Philippine President that American facilities were "magnets of nuclear attack" on his island nation.

Mondale moved little in the direction of Marcos' initial demand for rental of Philippine land. However, the two sides reached a formal approval of a four-point agreement which satisfies many of the sovereignty requirements Marcos has long insisted were the major stumbling blocks to a final accord.

During his 24 hours in Bangkok, Mondale turned Thailand's human rights

Thai soil the Americans appeared to be taking the lead in internationalising responsibility for the Indochina refugee problem.

First, the Vice-President said that his Government intended to admit 15,000 to 20,000 refugees from Thailand every year for several years. This is an impressive initiative for the Carter Administration because it seeks to set US policy for a period that might extend beyond the President's own term of office.

Mondale's second commitment was US\$2 million in what one of the Vice-President's aides called "seed money" towards "a longer-term mission in co-operation with the Thai Government," by which is understood a programme to resettle Indochina refugees within Thailand.

Beyond the initial US\$2 million, Mondale assured Kriangsak that a much more "substantial assistance effort" would be undertaken by a consortium of developed nations towards the refugee resettlement programme.

A senior American official told the REVIEW before Mondale sat down with Kriangsak that the 1979 US aid budget for Thailand already included US\$3-\$4 million for resettlement of the landless in Thailand — without specifying whether refugees or native Thais. The REVIEW has learned that American aid officials estimate it would cost US\$210 million over a five-year period to resettle 40,000 to 50,000 people.

If the Thai Government does allow that many refugees to settle on Thai farmland, the inflow of economic assistance to Thailand — as promised by Mondale — will exceed the level of any year since the high point of the US war in Indochina a decade ago.

Mondale may not have offered Indonesia's President Suharto anywhere near as comprehensive a programme as he did the Thais. But his visit to Jakarta nonetheless left the Indonesians in a jubilant mood.

Rather than lambasting the regime for illiberal policies, as many Indonesians anxiously anticipated, Mondale

prepared to jeopardise closer economic and security relations with Jakarta.

The same message came through the rest of the Mondale package: first on the list was a US\$30 million assistance for the electrification programme in Indonesia's rural areas — one of President Suharto's top priority projects under his new Cabinet. Mondale also delighted the predominantly military government with a pledge to sell or reconditioned A-4 combat support jets in addition to the 12 F-5E jets already agreed by Washington.

Also in the pipeline is an extra 50,000 tons of rice for Indonesia under the food-for-peace programme, to help meet the 3 million tons of rice in ports projected for this year. The Carter Administration has also decided to discontinue taxes on American oil companies operating in Indonesia, a measure designed to help Indonesia boost oil exploration and production. Finally Mondale said that the US Energy Department has given the go-ahead for a liquefied natural-gas plan in North Sumatra.

Thai guard of honour for Mondale: Focus on the dispossessed.

Mondale sows the seeds

By Our Regional Staff

VICE-PRESIDENT Walter Mondale may be the highest-ranking official of the Carter Administration to visit the Philippines, but by the engaging standards of local hospitality his reception was nonetheless subdued. This is understandable. Mondale felt obliged to turn the hard face of Jimmy Carter's human rights policy on his Filipino hosts: given a testy Congress back home agitated over reports of fraud in the Philippine election (REVIEW, Apr. 21), there was little else Mondale could do if his visit was not to be viewed as a light brush up for President Ferdinand Marcos' already well-polished authoritarianism.

To offset any such impression, Mondale took a small gamble — and won. He met, albeit briefly, leading political and religious opponents of the Marcos regime, including former president Diosdada Macapagal, the Liberal Party president Gerardo Roxas and the former foreign secretary Salvador Lopez.

That Mondale had pressed Marcos fairly hard on the human rights issue was apparent through the cracks in an otherwise bland news conference formula. Mondale said the subject had been discussed "comprehensively and in detail," and Marcos admitted talks on the topic were "lively." Mondale's hard line on human rights violations under Marcos also lent him leverage on the other vital issue at stake — the future of US military bases in the Philippines.

On the surface Marcos' statement

issue into a boon for Prime Minister Kriangsak Chamanand. By focusing on the 100,000-plus refugees on Thai soil, Mondale not only directed the human rights issue away from Bangkok and towards the communist regimes of Thailand's three Indochina neighbours, he also unveiled a comprehensive international programme to tackle this problem.

The extensive package of US commitments pledged by Mondale represented an apparent breakthrough on an issue left all too frustratingly ambiguous for the Thais. In offering to cooperate in resettling many tens of thousands of refugees given temporary asylum on Thai soil the Americans appeared to be taking the lead in internationalising responsibility for the Indochina refugee problem.

First, the Vice-President said that his Government intended to admit 15,000 to 20,000 refugees from Thailand every year for several years. This is an impressive initiative for the Carter Administration because it seeks to set US policy for a period that might extend beyond the President's own term of office.

Mondale's second commitment was US\$2 million in what one of the Vice-President's aides called "seed money" towards "a longer-term mission in co-operation with the Thai Government," by which is understood a programme to resettle Indochina refugees within Thailand.

Beyond the initial US\$2 million, Mondale assured Kriangsak that a much more "substantial assistance effort" would be undertaken by a consortium of developed nations towards the refugee resettlement programme.

A senior American official told the REVIEW before Mondale sat down with Kriangsak that the 1979 US aid budget for Thailand already included US\$2.54

gave Suharto both the American Government's stamp of approval on human rights as well as offering a much-needed package of military and economic assistance.

Mondale told a press conference that during his meeting with Suharto, "I commented favourably on the very favourable reaction in the United States toward the release of 10,000 detainees and on the policy of the Indonesian Government to release those that remain."

Seasoned diplomats read Mondale's restraint on the human rights question as a clear signal that Washington is not prepared to jeopardise closer economic and security relations with Jakarta.

The same message came through in the rest of the Mondale package: first on the list was a US\$30 million assistance for the electrification programme in Indonesia's rural areas — one of President Suharto's top priority projects under his new Cabinet. Mondale also delighted the predominantly military government with a pledge to sell 16 reconditioned A-4 combat support jets in addition to the 12 F-5E jets already agreed by Washington.

Also in the pipeline is an extra 50,000 tons of rice for Indonesia under the food-for-peace programme, to help meet the 3 million tons of rice imports projected for this year. The Carter Administration has also decided to discontinue taxes on American oil companies operating in Indonesia, a measure designed to help Indonesia boost oil exploration and production. Finally Mondale said that the US Energy Department has given the go-ahead for a liquefied natural-gas plan in North Sumatra.

ส 04896

สภ
-
3.5
352.1159
2521

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา.
วิเทศปริทรรศน์ การเยี่ยมเยือน
ย่านแปซิฟิกเพื่อการทาบตามของ
นายมอนเดล.

